

R O Z H O D N U T Í

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl dne 11. 5. 2011 v senátu pro řízení ve věcech soudců složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a jeho členů JUDr. Antonína Drašíka, Mgr. Pavla Punčocháře, JUDr. Stanislava Potužníka, JUDr. Jana Mikše a JUDr. Dany Hrabcové, Ph. D., ve věci návrhatele **předsedy Krajského soudu v Ústí nad Labem**, Národního odboje 1274, Ústí nad Labem, proti kárně obviněnému **JUDr. R. P.**, zastoupenému JUDr. Jitkou Mothejzickou, advokátkou se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 56, o návrhu kárně obviněného soudce JUDr. R. P. na obnovu řízení věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 13 Kss 3/2010 týkající se bodu I. výroku rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2010 č. j. 13 Kss 3/2010 - 415,

t a k t o :

Podle § 22 odst. 1 a § 25 zákona č. 7/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů za přiměřeného použití § 284 odst. 1 trestního řádu

s e p o v o l u j e o b n o v a ř í z e n í

ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného pod sp. zn. 13 Kss 3/2010 ve výroku I. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného ze dne 14. 12. 2010 č. j. 13 Kss 3/2010 – 415, jímž byl kárně obviněný JUDr. R. P. uznán vinným kárným proviněním podle § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného ze dne 14. 10. 2010 č. j. 13 Kss 3/2010 – 415

s e ve výroku I. z r u š u j e v c e l é m r o z s a h u ,

tj. ve výroku o vině i uloženém kárném opatření.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 14. 12. 2010 č. j. 13 Kss 3/2010 – 415 rozhodl Nejvyšší správní soud jako soud kárný tak, že JUDr. R. P., soudce Krajského soudu v Ústí nad Labem,

I. podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uznal vinným, že jako soudce Krajského soudu v Ústí nad Labem, neoprávněně manipuloval s protokolem o jednání, když ve věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 18 Cm 111/2000 v době od vyhlášení rozsudku dne 14. 8. 2008 do předání

písemného vyhotovení rozsudku kanceláři soudu dne 18. 9. 2008, pozměnil výrok rozsudku v protokole o jednání založeném ve spise a v písemném vyhotovení rozsudku tak, že se lišil od výroku vyhlášeného při jednání soudu dne 14. 8. 2008,

tedy zaviněně porušil povinnosti soudce, čímž ohrozil důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů, čímž se dopustil kárného provinění podle §87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a za to se mu uložil podle § 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 6/2002 Sb., kárné opatření – snížení platu o 30 % (třicet) na dobu 12 (dvanácti) měsíců, počínaje měsícem následujícím po právní moci tohoto rozhodnutí,

II. podle § 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, zprostil kárného obvinění pro skutek spočívající v tom, že

jako soudce Krajského soudu v Ústí nad Labem, neoprávněně manipuloval s protokolem o jednání, když

- ve věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 25 Cm 68/2008 v době od vyhlášení rozsudku dne 5. 2. 2009 do předání písemného vyhotovení rozsudku kanceláři soudu dne 17. 3. 2009, pozměnil výrok rozsudku v protokole o jednání založeném ve spise a v písemném vyhotovení rozsudku tak, že se lišil od výroku vyhlášeného při jednání soudu dne 5. 2. 2009,
- ve věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 44 Cm 2/2008 v době od vyhlášení rozsudku dne 22. 1. 2009 do předání písemného vyhotovení rozsudku kanceláři soudu dne 3. 3. 2009, pozměnil výrok rozsudku v protokole o jednání založeném ve spise a v písemném vyhotovení rozsudku tak, že se lišil od výroku vyhlášeného při jednání soudu dne 22. 1. 2009,
- ve věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 25 Cm 52/2008 v době od vyhlášení rozsudku dne 17. 2. 2009 do předání písemného vyhotovení rozsudku kanceláři soudu dne 19. 3. 2009, pozměnil výrok rozsudku v protokole o jednání založeném ve spise a v písemném vyhotovení rozsudku tak, že se lišil od výroku vyhlášeného při jednání soudu dne 17. 2. 2009,
- ve věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 25 Cm 55/2008 v době od vyhlášení rozsudku dne 16. 10. 2008 do předání písemného vyhotovení rozsudku kanceláři soudu dne 8. 12. 2008, pozměnil výrok rozsudku v protokole o jednání založeném ve spise a v písemném vyhotovení rozsudku tak, že se lišil od výroku vyhlášeného při jednání soudu dne 16. 10. 2008,
- ve věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 25 Cm 45/2008 v době od vyhlášení rozsudku dne 15. 10. 2008 do předání písemného vyhotovení rozsudku kanceláři soudu dne 8. 12. 2008, pozměnil výrok rozsudku v protokole o jednání založeném ve spise a v písemném vyhotovení rozsudku tak, že se lišil od výroku vyhlášeného při jednání soudu dne 15. 10. 2008,

čímž se měl dopustit kárného provinění podle § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, protože skutek nebyl prokázán.

Rozhodnutí nabylo právní moci dne 14. 12. 2010.

Dne 6. 4. 2011 podal kárně obviněný soudce u Nejvyššího správního soudu, jako soudu kárného, návrh na povolení obnovy řízení výše uvedeného řízení a to v části týkající bodu I. výroku rozhodnutí, to je vytýkaného skutku, že jako soudce Krajského soudu v Ústí nad Labem, neoprávněně manipuloval s protokolem o jednání, když ve věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 18 Cm 111/2000 v době od vyhlášení rozsudku dne 14. 8. 2008 do předání písemného vyhotovení rozsudku kanceláři soudu dne 18. 9. 2008, pozměnil výrok rozsudku v protokole o jednání založeném ve spise a v písemném vyhotovení rozsudku tak, že se lišil od výroku vyhlášeného při jednání soudu dne 14. 8. 2008.

V návrhu uvedl, že kárný soud dospěl ke svému rozhodnutí k závěru na základě výpovědi svědků H. a Mgr. P., kteří v řízení vedeném před Krajským soudem v Ústí nad Labem sp. zn. 18 Cm 111/2000 byli v postavení účastníků (Mgr. P. na straně žalobce, coby právní zástupce žalobce, kterým je N. T. advokát v řízení coby správce konkurzní podstaty úpadce M.) a M. H. na straně žalované coby správce konkurzní podstaty úpadce KETNER spol. s r. o.).

V době po vydání rozhodnutí o kárné žalobě, konkrétně v únoru 2011 kárně obviněný soudce zjistil, že v incidenčním řízení vedeném Krajským soudem v Ústí nad Labem pod sp. zn. 18 Cm 111/2000 (které rozhodoval) došlo k situaci, která je patrně za hranou zákona. Jednoznačně účastníci řízení, tedy žalobce (resp. jeho právní zástupce Mgr. P.) a žalovaná H. jako správce konkurzní podstaty) pletichařili v tomto řízení. Krajský soud v Ústí nad Labem v uvedeném řízení rozhodoval dne 14. 8. 2008, přičemž ještě při závěrečných návrzích oba účastníci řízení resp. obě sporující se strany tvrdily, že předmět sporu je existentní a požadovali, aby krajský soud předmět sporu, a to nemovitosti v k. ú. Severní Terasa v Ústí nad Labem přisoudil právě jejich konkurzní podstatě. V žádném případě *nesdělili soudu* skutečnost, že žalobce (a ani žalovaný) v době rozhodování krajského soudu již neměl sepsány nemovitosti ve „své“ konkurzní podstatě (resp. pokud ano, tak neoprávněně) neboť uvedené nemovitosti již v držení a moci ani jednoho z konkurzních správců ke dni 14. 8. 2008 nebyly. V konkurzním řízení úpadce KETNER spol. s r. o., žalovaná správkyně konkurzní podstaty H. bez vědomí incidenčního soudu prodala předmět sporu (nemovitosti k. ú. Dobětice) již 5. 8. 2008 v dražbě novým vlastníkům (patrně vietnamské národnosti). Vlastnictví k nemovitostem přešlo na nové vlastníky příklepem tedy dnem 5. 8. 2008. To je více jak jeden týden přede dnem, kdy krajský soud dne 14. 8. 2008 rozhodoval ve věci sp. zn. 18 Cm 111/2000 rozhodl (do které konkurzní podstaty nemovitosti případnou). Vysvětluje se tak skutečnost, proč žalovaná H. v řízení 18 Cm 111/2000 nepodala řádně a včas odvolání do rozsudku soudu prvního stupně, když nebyla ve sporu úspěšná. Zakrývala skutečnost, že v řízení 18 Cm 111/2000 došlo k velmi nestandardní věci, na hraně či pravděpodobně dokonce za hranou zákona (navíc má taková skutečnost dopad na zákonnost obou konkurzů). Kárně obviněný nemá dalších informací z obou konkurzů, neboť na něj bylo uvaleno kárným žalobcem informační embargo. Oba svědci v řízení před krajským soudem (H. a Mgr. P.) coby účastníci řízení 18 Cm 111/2000 zamlčeli krajskému soudu, že předmět řízení byl již prodán, resp. není součástí konkurzní podstaty žádného z nich, a tedy vědomě a úmyslně pletichařili v řízení 18 Cm 111/2000 (a patrně i v obou konkurzech). Vědomě uvedli incidenční soud v omyl (a v omylu jej ponechali až do rozhodnutí) a porušili obecně platné právní předpisy (OSŘ a zákon o konkurzu a vyrovnání), neboť v takovém případě měly následovat patřičné procesní návrhy účastníků a řízení 18 Cm 111/2000 mělo být zastaveno. Jedná se o flagrantní porušení povinnosti při správě cizího majetku, porušení povinnosti úřední osoby a pletich proti konkurznímu řízení. Krajský soud v řízení 18 Cm 111/2000 tak jednal o uplatněném fiktivnímu „nároku“ obou účastníků, kteří předstírali soudní spor a předstírali, že v době vyhlášení rozsudku ve věci byl předmět sporu existentní. V kárném řízení coby svědci dále *zakrývali uvedenou skutečnost, která má nezákonný rozměr.*

Kárně obviněný předložil kárnému soudu jako důkaz příslušné listiny, a to dražební vyhlášku č. HERJ2008/08/01 ze dne 5. 8. 2008, vydanou dražebníkem společností HERBST, a. s., a Protokol o provedené veřejné dražbě dobrovolné ze dne 6. 8. 2008. Vydražitelem je N. N. X., licitátor Ing. V. J., úpadce KETNER, spol. s r.o., navrhovatel - správce konkurzní podstaty M. H. a dražebníkem byla společnost HERBST, a. s.

Kárný soud v řízení 13 Kss 3/2010 dospěl k závěru, že právě M. H. a Mgr. P. podali důvěryhodná a přesvědčivá svědectví, která jsou rozhodnými pro právní závěr kárného soudu; že jako kárně stíhaný soudce je vinen. Podle dodatečně objevených důkazů je tomu právě naopak. Svědkyně M. H. má motiv a důvodnou potřebu zakrýt shora uvedenou skutečnost, neboť se nabízí prošetření a rozkrytí konkurzu KETNER spol. s r. o. a stejně tak i žalobce, který se patrně podílel na uvedených skutečnostech. Kárně obviněný je přesvědčen, že je naprosto zpochybněna věrohodnost obou svědků (H. a Mgr. P.); je prokázáno, že mají důvodně opačný zájem ve věci předmětné kárné žaloby. Již v průběhu kárného řízení jsem poukazoval na skutečnost, že tím, kdo měl motiv v incidenčním řízení „něco měnit“ je svědkyně H. (případně též žalobce), a nikoli soud, anebo dokonce soudce.

Kárně obviněný soudce žádal kárný soud, aby ve světle shora uvedeného povolil obnovu řízení týkající se části I. rozhodnutí, kterým jej uznal vinným a uložil mu kárné opatření. Aby kárný soud projednal namítané skutečnosti ve vazbě na důvěryhodnost svědků a jimi podaná svědectví; aby zvážil ještě jednou, do jaké míry lze jejich svědectví uvěřit, když sami osobně měli důvodnou potřebu a motiv zastřít skutečnosti, které velmi závažně zasahují do jejich zákonného výkonu správy cizího majetku (jedná se o 7 250 000 Kč). S ohledem na výše uvedené mám značné pochyby o regulérnosti jimi vedených konkurzů, neboť důvěryhodnost uvedených aktérů této kauzy je nulová. Je věcí kárného soudu, aby ve světle takto prokázaných pletich ze strany obou svědků v řízení 18 Cm 111/2000 posoudil všechny okolnosti věci, neboť pletichy proti krajskému soudu a jím vedenému řízení 18 Cm 111/2000 jsou bezpochyby prokázány listinami, které kárnému soudu předložil. Dodatečně po rozhodnutí kárného soudu dále zjistil, že při jednání kárného soudu vyslovila svědkyně H. další nepravdu, neboť při jednání coby svědkyně uvedla, že kontaktovala Ing. T., zástupce Deutsche Bank, o tom, že spor vyhrála. Žádný Ing. T. nezastupuje a nezastupoval v konkurzu Deutsche Bank. Naopak, *zástupcem banky je advokátní kancelář Rudolf a partneři se sídlem Praha L což je doloženo konkurzním spisem Krajského soudu v Ústí nad Labem úpadce KETNER spol. s r. o.* To samo o sobě svědčí o nevěrohodnosti svědkyně a dopadá to na nevěrohodnost její výpovědi. Na závěr nutno ještě uvést, že Ústavní soud judikoval, že v kárném řízení musí být naplněna *nejenom procesní stránka provinění, ale současně musí být naplněna i hmotněprávní stránka provinění*, což v daném případě nebylo naplněno, neboť v době, kdy kárně obviněný vyhlášoval rozsudek ve věci 18 Cm 111/2000, tj. dne 14. 8. 2008, *předmět sporu mezi účastníky* již neexistoval. Takže nemohly nastat negativní účinky rozhodnutí. Nemohla tak být soudním rozhodnutím založena žádná práva a povinnosti účastníků řízení (třetích osob). Nemohla tedy být naplněna hmotněprávní stránka provinění kárně obviněného.

V příloze předložil listiny, které získal dne 24. 2. 2011 a dokládá tak dodržení subjektivní lhůty k podání návrhu na obnovu řízení (přiměřeně dle ust. § 282 až 286 tr. ř.).

Kárné řízení soudců se vede přiměřeně dle trestního řádu, a proto navrhl, aby kárný soud přerušil výkon trestu jemu pravomocně uloženého.

Kárný žalobce se k návrhu kárně obviněného soudce na obnovu řízení písemně vyjádřil podáním ze dne 22. 4. 2011. Upozornil, že spis Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 18 Cm 111/2000 měl kárný senát v původním řízení k dispozici a provedl jím důkaz. Jakým způsobem je tento dotaz vyhodnocen, je věcí kárného senátu. Dále k návrhu na obnovu

řízení uvedl, že se naprosto nezakládají na pravdě výroky kárně obviněného soudce o „pletichaření svědků M. H. a Mgr. P. ve věci 18Cm 111/2000 a v příslušných konkurzech“. Tyto výroky pouze opět dokreslují úroveň jeho znalostí právních předpisů a odborné literatury.

Dle § 19 odst. 3 zákona o konkurzu a vyrovnání do uplynutí lhůty k podání žaloby a po dobu do pravomocného skončení řízení o žalobě nesmí správce věc, právo nebo jinou majetkovou hodnotu zpeněžit ani s ní jinak nakládat, ledaže tím odvrací škodu na majetku, který je předmětem žaloby. Dle komentáře k zákonu o konkurzu a vyrovnání autorů JUDr. Ing. Zelenky Ph.D. a JUDr. Maršíkové může správce s odkazem na hrozící škodu (např. u budovy v havarijním stavu, nebo v případě, kdy se ukazuje pokles hodnoty majetku, zpeněžit předmět vylučovací žaloby i v průběhu řízení tak, aby zabránil krácení konkurzní podstaty s tím, že tímto zpeněžením není dotčen uplatněný vylučovací nárok a výsledkem vylučovacího sporu je určen subjekt, kterému případně výtěžek zpeněžení. Současná praxe ukázala, že tento způsob bývá vhodným řešením pro oba účastníky vylučovacích žalob, neboť tím nedochází ke zkrácení konkurzní podstaty (což opět zcela mylně dovozoval kárně obviněný soudce). Skutečnost, že svědkyně M. H. neinformovala soud o proběhlé dražbě, je také zcela logická, neboť v době jednání patrně nemohla mít informace, zda byla ve 30 denní lhůtě zaplacená cena vydražené nemovitosti, tudíž zda nebyla dražba zmařena. Ve spise 77Cm 12/2010, kde správce konkurzní podstaty úpadce KETNER s. r. o. žaluje opětovně zpět do konkurzní podstaty výtěžek z vydražené nemovitosti (právě pro vady v řízení 18Cm 111/2000 způsobené kárně obviněným soudcem) je na č. l. 27 založen zápis z jednání správce M. H. a zástupce správce T. Mgr. K. o tom, že výtěžek z dražby bude ponechán (v souladu s praxí) na zvláštním účtu do doby pravomocného skončení sporu 18Cm 111/2000. Důvodem zpeněžení před pravomocným skončením sporu bylo předejití škodám, neboť objekt byl nepronajatý, navíc na rizikovém místě. Ze shora uvedeného je naprosto zřejmé, že správci rozhodně nepletichařili, ale činili kroky v souladu s § 19 odst. 3 ZKV tak, aby nedošlo ke škodě na majetku, který měl dle rozhodnutí v řízení 18 Cm 111/2000 připadnout té či oné straně. Dále upozornil, že zcela chybný by byl též kárně obviněným soudcem naznačovaný postup, že v případě, že by se vědělo o tom, že předmět sporu již není „existentní“ pak by řízení zastavil. V daném případě by bylo nutno postupovat dle § 118a o. s. ř, nikoli řízení zastavit. Chybné je i tvrzení kárně obviněného soudce o osobě Ing. T. Ing. T. je zástupcem odděleného věřitele DEUTSCHE BANK AG, což lze zjistit jednoduchým dotazem na shora uvedeného odděleného věřitele. Jako kárný žalobce neshledal zákonných důvodů dle § 278 odst. 1 tr. ř. k povolení obnovy řízení a proto žádal, aby návrh kárně obviněného soudce byl jako nedůvodný zamítnut.

Podle § 22 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb. o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve lhůtě 3 let od právní moci rozhodnutí senátu podle § 19 odst. 1 může soudce, předseda soudu, místopředseda soudu, předseda kolegia Nejvyššího soudu nebo Nejvyššího správního soudu, státní zástupce nebo soudní exekutor podat návrh na obnovu kárného řízení.

Podle § 25 téhož zákona, nestanoví-li tento zákon jinak nebo nevyplývá-li z povahy věci něco jiného, v kárném řízení se přiměřeně použijí ustanovení trestního řádu.

K § 25 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců a státních zástupců, podle něhož se v kárném řízení *přiměřeně* použijí ustanovení trestního řádu, se vyjádřil Ústavní soud v nálezu ze dne 21. 1. 2008 sp. zn. III. ÚS 1076/07, v němž, mimo jiné, uvedl: „To však neznamená, že kárné řízení je totéž jako řízení trestní; přiměřeným použitím je míněno, že ustanovení trestního řádu se použijí s přihlédnutím ke smyslu a podstatě kárného řízení, jímž je mimo jiné ochrana integrity soudcovského sboru, nezávislosti a nestrannosti soudců a soudní moci a důvěry veřejnosti v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů.“

Kárný senát proto takto přiměřeně postupoval podle trestního řádu, když zákon č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, sice připouští možnost podat návrh na obnovu kárného řízení ve lhůtě 3 let od právní moci rozhodnutí senátu podle § 19 odst. 1 téhož zákona (tedy odsuzujícího), podrobnější úpravu tohoto řízení však neobsahuje.

Trestní řád, zákon č. 141/1961 Sb., v § 277 stanoví, že skončilo-li trestní stíhání vedené proti určité osobě pravomocným rozsudkem, pravomocným trestním příkazem, pravomocným usnesením o zastavení trestního stíhání, pravomocným usnesením o podmíněném zastavení trestního stíhání, pravomocným usnesením o schválení narovnání nebo pravomocným usnesením o postoupení věci jinému orgánu, lze v trestním stíhání téže osoby pro týž skutek pokračovat, pokud nebylo takové rozhodnutí zrušeno v jiném předepsaném řízení, jen byla-li povolena obnova trestního řízení. Před povolením obnovy lze k zajištění důkazního materiálu a k zajištění osoby obviněného provádět vyšetřovací úkony jen v mezích ustanovení této hlavy.

Podmínky obnovy stanoví trestní řád v § 278. Podle odst. 1 tohoto ustanovení obnova řízení, které skončilo pravomocným rozsudkem nebo trestním příkazem, se povolí, vyjdou-li najevo skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé, které by mohly samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými už dříve odůvodnit jiné rozhodnutí o vině nebo o přiznaném nároku poškozeného na náhradu škody, anebo vzhledem k nimž by původně uložený trest byl ve zřejmém nepoměru k povaze a závažnosti trestného činu nebo k poměrům pachatele nebo uložený druh trestu by byl ve zřejmém rozporu s účelem trestu. Obnova řízení, které skončilo pravomocným rozsudkem, jímž bylo rozhodnuto o podmíněném upuštění od potrestání s dohledem, se povolí, a to i dříve, než nastaly skutečnosti uvedené v § 48 odst. 6 a 7 trestního zákoníku, také tehdy, vyjdou-li najevo skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé, které by mohly samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými už dříve odůvodnit rozhodnutí o trestu.

K otázce obnovy řízení podle § 278 trestního řádu se vyjádřil Nejvyšší soud ČR, mimo jiné, v následujících rozhodnutích:

V usnesení Nejvyššího soudu ČR 4 Tz 101/2006 ze dne 17. 1. 2007 takto:

„Podle § 278 odst. 1 tr. ř. se obnova řízení, které skončilo pravomocným rozsudkem nebo trestním příkazem, povolí, vyjdou-li najevo skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé, které by mohly samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými už dříve odůvodnit jiné rozhodnutí o vině nebo o přiznaném nároku poškozeného na náhradu škody, anebo vzhledem k nimž by původně uložený trest byl ve zřejmém nepoměru k stupni nebezpečnosti činu pro společnost nebo k poměrům pachatele nebo uložený druh trestu by byl ve zřejmém rozporu s účelem trestu. Obnova řízení, které skončilo pravomocným rozsudkem, jímž bylo rozhodnuto o podmíněném upuštění od potrestání s dohledem, se povolí, a to i dříve, než nastaly skutečnosti uvedené v § 26 odst. 6 a 7 trestního zákona, také tehdy, vyjdou-li najevo skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé, které by mohly samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými už dříve odůvodnit rozhodnutí o trestu.

Návrh na obnovu řízení, resp. skutečnosti a důkazy v něm uvedené, hodnotí soud jednak z hlediska okamžiku, kdy vyšly najevo, a jednak z hlediska jejich samostatného účinku nebo účinku ve spojení s jinými již známými skutečnostmi či důkazy na pravomocné rozhodnutí. Nová skutečnost je taková skutečnost, která nebyla předmětem dokazování nebo zjišťování před rozhodnutím, jehož se návrh na obnovu týká. Skutečnost dříve v řízení příslušným orgánům

neznámá je objektivně existující jev, který v téže věci nebyl důkazem, ale může mít vliv na zjištění skutkového stavu v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí. Novým důkazem je důkaz, který nebyl v původním řízení obsažen ve spise, uplatněn některou procesní stranou nebo proveden. Za dříve neznámý důkaz je pak třeba považovat též důkaz provedený, jehož obsah je však jiný než v původním řízení. Zde však musí být hodnoceny i okolnosti, popř. důvody, které vedly k obsahové změně důkazů. Skutečnosti a důkazy známé orgánu, který původně rozhodoval, jsou i ty již patrné ze spisu, s nimiž se orgán v rozhodnutí nevypořádal nebo je přehlédl. Nové důkazy se mohou týkat jak nových skutečností, tak i těch, které již dříve obviněný namítal, nebo byly známy, pro které však nebyly v původním řízení dostatečné či žádné důkazy. Obnově nebrání, že obviněný o existenci důkazů věděl a neuplatnil je. Novou skutečnost je pak třeba v řízení o obnově prokázat důkazy. Nové skutečnosti a důkazy přitom nejsou v řízení o obnově předmětem povinného zjišťování orgánů činných v trestním řízení, nýbrž jsou předkládány soudu spolu s návrhem na obnovu k posouzení, zda jejich existence v případě pravdivosti může vyvolat důvodné pochybnosti o správnosti napadeného rozhodnutí. Nezáleží přitom na tom, proč byly nové skutečnosti nebo důkazy dosud neznámé.

Zkoumání, zda nové skutečnosti nebo důkazy jsou způsobilé samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy příslušným orgánům dříve známými odůvodnit jiné než původní pravomocné rozhodnutí, musí být provedeno porovnáním dosud provedených důkazů a dosavadního skutkového zjištění s důkazním významem nově tvrzených skutečností nebo nově navrhaných důkazů. Výsledkem tohoto zkoumání nemusí být ještě nové úplně změněné skutkové zjištění, nýbrž určitý stupeň pravděpodobnosti či důvodný předpoklad pro možnou změnu rozhodnutí. Lze tudíž uzavřít, že nestačí nekritické převzetí nově tvrzených skutečností či důkazů bez jejich zhodnocení ve vztahu ke skutečnostem a důkazům, z nichž povstalo původní skutkové zjištění. Proto ne každá nová skutečnost či důkaz je způsobilá vyvolat následky předvídané tímto ustanovením. Způsobilost nové skutečnosti nebo důkazu změnit původní rozhodnutí je vždy třeba posuzovat podle právního stavu existujícího v době vydání původního rozhodnutí, tedy *ex tunc*.“

V rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 9. 6. 2010 sp. zn. 4 Tz 16/2010 takto:

„Za nové skutečnosti se považují takové, které nebyly předmětem dokazování nebo zjišťování před rozhodnutím, jehož se návrh na obnovu týká. Obnově nebrání, že obviněný o existenci těchto skutečností věděl, ale z jakýchkoli důvodů je neuvedl, rozhodující je, zda tyto skutečnosti byly známé orgánům činným v trestním řízení, které ve věci rozhodovaly. Novou skutečnost je třeba zpravidla prokázat novými důkazy, novým důkazem je důkaz, který nebyl v původním řízení obsažen ve spise, uplatněn některou procesní stranou nebo proveden. Při rozhodování, zda má být povolena obnova řízení, je povinností soudu přezkoumat, zda navrhaný důkaz je důkazem novým, soudu dříve neznámým, a zda by na základě něho mohlo dojít k jinému rozhodnutí ve věci. Hodnocení důkazů v rámci obnovovacího řízení tedy nemůže přesahovat zjištění, zda by navrhaný důkaz sám nebo ve spojení s již provedeným dokazováním mohl vést k jinému rozhodnutí ve věci. Povolení obnovy řízení je přitom rozhodnutím obligatorním při splnění podmínek § 278 odst. 1 tr. ř.“

Kárně obviněný soudce podal návrh na obnovu kárného řízení ve lhůtě stanovené v § 22 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., a návrh doložil kopií protokolu o provedené veřejné dobrovolné dražbě podle dražební vyhlášky HER/2008/08/01, podle něhož dne 5. 8. 2008 dražebník akciová společnost HERBST na návrh navrhovatele – správce konkurzní podstaty úpadce KETNER, spol. s r. o., M. H., provedl dražbu nemovitostí zapsaných na listu vlastnictví 251, obec Ústí nad Labem, KÚ Dobětice – budovy č. p. 3218 na parc. č. 176/193, zastavěné

plochy a nádvoří parc. č. 176/193, ostatní plochy p. č. 176/240, ostatní plochy p. č. 176/241, ostatní plochy p. č. 176/332, přičemž vydražitelem byl N. N. X. a cena dosažená vydražením 7 250 000 Kč. Kárně obviněný soudce navrhl, aby soud provedl důkaz výše uvedeným protokolem a dále dražební vyhláškou č. HER /2008/08/01 ze dne 17. 6. 2008, podle níž M. H. uzavřela smlouvu o dražbě s dražebníkem se sjednaným termínem dražby dobrovolné na 5. 8. 2008. Dále kárně obviněný soudce tvrdil, že až dne 8. 4. 2011 se dozvěděl o tom, že dne 29. 7. 2008 proběhlo jednání mezi M. H., J. Š., Mgr. M. K. a A. M. o skutečnostech, které mají zásadní vliv na okolnosti tvrzené, a navrhl provedení důkazu výsledkem uvedených osob o obsahu uvedeného jednání. Poté, když kárný žalobce předložil soudu fotokopii zápisu o jednání ze dne 29. 7. 2008 mezi zástupcem SKP M. – Mgr. K. a SKP Kettner – M. H., prohlásil kárně obviněný soudce, že činí nesporným, že to je důkaz, který chtěl soudu předložit a znovu ho již předkládat nebude. Ze zápisu o jednání ze dne 29. 7. 2008 vyplývá, že se ho zúčastnili za SKP Kettner M. H. a J. Š. a za SKP M. Mgr. M. K. a A. M. M. H. informovala, že 30. 6. 2008 uzavřela s dražebníkem HERBST a. s. smlouvu o provedení dobrovolné dražby v k. ú. Dobětice, které jsou stále předmětem sporu o vyloučení sp. zn. 18 Cm 111/2000. Důvodem tohoto postupu před skončením sporu, podle zápisu, je předejití škodám, které hrozily a stávající zájem o zpeněžení. Zástupce SKP M. proti tomuto postupu nic nenamítal a souhlasil s tím, aby dražba proběhla dne 5. 8. 2008, to je v den, na kdy je podle dražební vyhlášky nařízeno dražební jednání. Strany dojednaly, že SKP úpadce Kettner ponechá výtěžek dražby na bankovním účtu do doby pravomocného rozhodnutí věci vedené před KS ÚL sp. zn. 18 Cm 111/2000.

Důkazy, které kárně obviněný soudce současně s návrhem na povolení obnovy řízení předložil, respektive, jejichž provedení navrhl a které jsou uvedeny výše, a jimiž kárný senát v řízení o povolení obnovy řízení vedeném pod sp. zn. 13 Kss 4/2011 provedl důkaz, kárný senát při svém rozhodování věci 13 Kss 3/2010 dne 14. 12. 2010 ani před tímto datem v průběhu celého řízení neměl k dispozici. Jde tedy o nové důkazy, které nebyly v původním řízení obsaženy ve spise, ani uplatněny některou procesní stranou ani provedeny. Zkoumání, zda nové skutečnosti nebo důkazy jsou způsobilé samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy kárnému senátu dříve známými odůvodnit jiné než původní pravomocné rozhodnutí, musí být provedeno porovnáním dosud provedených důkazů a dosavadního skutkového zjištění s důkazním významem nově tvrzených skutečností nebo nově navrhaných důkazů (viz výše citované usnesení Nejvyššího soudu ČR 4 Tz 101/2006 ze dne 17. 1. 2007).

Kárný senát v původním řízení pod sp. zn. 13 Kss 3/2010 o tvrzení kárného žalobce o rozpornosti vyhlášeného rozsudku dne 14. 8. 2008 ve věci 18 Cm 111/2000 a písemného vyhotovení tohoto rozsudku ve spisu založeného a účastníkům řízení doručeného, provedl důkaz spisem Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 18 Cm 111/2000 a výsledkem svědků, kteří byli u jednání a u vyhlášení uvedeného rozsudku vedle kárně obviněného soudce přítomni, to je zapisovatelky Krajského soudu v Ústí nad Labem N. L. a účastníků řízení, respektive zástupců účastníků, to je Mgr. A. P. (za žalobce N. T., SKP úpadce J. M.) a M. H., SKP úpadce KETNER. Rozhodnutí kárného senátu vychází především z výpovědí svědků Mgr. A. P. a M. H. Návrhem na obnovu řízení a v něm předloženými a navrženými důkazy kárně obviněný soudce zpochybňuje věrohodnost těchto svědků, protože podle něho to byli oni, kdo v řízení vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem ve věci 18 Cm 111/2000 jako účastnice řízení a zástupce účastníka řízení nepostupovali řádně. M. H., SKP úpadce KETNER uzavřela smlouvu o dražbě nemovitostí, které byly předmětem sporu mezi účastníky ve věci 18 Cm 111/2000 s dražebníkem, přičemž sjednaný termín dražby dobrovolné byl dohodnut na 5. 8. 2008, a SKP úpadce J. M., tedy protistrany sporu o jejím postupu věděl. Přitom však oba tyto pro rozhodnutí soudu ve věci 18 Cm 111/2000 podstatné skutečnosti uvedené výše a hlavně, že sporné nemovitosti byly dne 5. 8. 2008 skutečně vydraženy a že tedy již nebyly v dispozici žádného z účastníků uvedeného sporu soudu při jednání dne 14. 8. 2008 ve věci 18 Cm 111/2000 nesdělili, tedy zamlčeli a tím

úmyslně uvedli incidenční soud v omyl, a způsobili, že jednání v uvedené věci bylo, podle něj, zmatečné.

Kárný senát porovnal důkazy provedené v řízení vedeném pod sp. zn. 13 Kss 3/2010 a nové důkazy předložené v tomto řízení vedeném o návrhu na obnovu řízení a dospěl k závěru, že zde existuje určitý stupeň pravděpodobnosti či důvodný předpoklad pro možnou změnu rozhodnutí (výsledkem tohoto zkoumání pro povolení obnovy řízení nemusí být ještě nové úplně změněné skutkové zjištění), protože otázku důvěryhodnosti obou svědků Mgr. A. P. a M. H. je nutné znovu posoudit.

Kárný senát proto podle § 22 odst. 1 a § 25 zákona č. 7/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů za přiměřeného použití § 284 odst. 1 trestního řádu **p o v o l i l o b n o v u řízení** ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného pod sp. zn. 13 Kss 3/2010 ve výroku I. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného ze dne 14. 12. 2010 č. j. 13 Kss 3/2010 – 415, jímž byl kárně obviněný JUDr. R. P. uznán vinným kárným proviněním podle § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného ze dne 14. 10. 2010 č. j. 13 Kss 3/2010 – 415 ve výroku I. **z r u š i l v c e l é m r o z s a h u**, tj. ve výroku o vině i uloženém kárném opatření.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. května 2011

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně kárného senátu 13 Kss
pro řízení ve věcech soudců

13 Kss 4/2011 - 69

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl dne 25. 5. 2011 předsedkyní senátu 13 Kss pro řízení ve věcech soudců JUDr. Ludmilou Valentovou ve věci navrhovatele **předsedy Krajského soudu v Ústí nad Labem**, Národního odboje 1274, Ústí nad Labem, proti kárně obviněnému **JUDr. R. P.**, zastoupenému JUDr. Jitkou Mothejízkovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 56, o návrhu kárně obviněného soudce JUDr. R. P. na obnovu řízení věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 13 Kss 3/2010 týkající se bodu I. výroku rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2010 č. j. 13 Kss 3/2010 - 415,

t a k t o:

Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného ze dne 11. 5. 2011 č. j. 13 Kss 4/2011 – 60 **se opravuje takto:**

Podle § 22 odst. 1 a § 25 zákona č. 7/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů za přiměřeného použití § 284 odst. 1 trestního řádu

se povoluje obnova řízení

ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného pod sp. zn. 13 Kss 3/2010 ve výroku I. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného ze dne 14. 12. 2010 č. j. 13 Kss 3/2010 – 415, jímž byl kárně obviněný JUDr. R. P. uznán vinným kárným proviněním podle § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného ze dne 14. 12. 2010 č. j. 13 Kss 3/2010 – 415 **se** ve výroku I. **zrušuje v celém rozsahu**, tj. ve výroku o vině i uloženém kárném opatření.

O d ů v o d n ě n í :

Při vyhlášení rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného ze dne 11. 5. 2011 č. j. 13 Kss 4/2011 - 60 došlo ke zřejmé chybě v jednom případě v uvedení data vydání původního rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného ze dne 14. 12. 2010, č. j. 13 Kss 3/2010 – 415, neboť bylo uvedeno nesprávně datum 14. 10. 2010. Že jde o naprosto zřejmou nesprávnost, vyplývá i z obsahu dalších částí výroku rozhodnutí. Tuto zřejmou nesprávnost bylo třeba opravit.

Zákon č. 7/2002 Sb. o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, nemá žádné ustanovení týkající se opravy rozhodnutí. Podle § 25 téhož zákona, nestanoví-li tento zákon jinak nebo nevyplývá-li z povahy věci něco jiného, v kárném řízení se přiměřeně použijí ustanovení trestního řádu.

K § 25 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců a státních zástupců, podle něhož se v kárném řízení *přiměřeně* použijí ustanovení trestního řádu, se vyjádřil Ústavní soud v nálezu ze dne 21. 1. 2008 sp. zn. III. ÚS 1076/07, v němž, mimo jiné, uvedl: „To však neznamená, že kárné řízení je totéž jako řízení trestní; přiměřeným použitím je míněno, že ustanovení trestního řádu se použijí s přihlédnutím ke smyslu a podstatě kárného řízení, jímž je mimo jiné ochrana integrity soudcovského sboru, nezávislosti a nestrannosti soudců a soudní moci a důvěry veřejnosti v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů.“

Opravu vyhotovení a opisu rozsudku obsahuje trestní řád v § 131.

Podle jeho odst. 1 předseda senátu může zvláštním usnesením kdykoli opravit písařské chyby a jiné zřejmé nesprávnosti, k nimž došlo ve vyhotovení rozsudku a jeho opisech, tak, aby vyhotovení bylo v naprosté shodě s obsahem rozsudku, jak byl vyhlášen. Opravu může nařídit i soud vyššího stupně.

Podle jeho odst. 2 opis usnesení o opravě se doručí všem osobám, jimž byl doručen opis rozsudku.

Podle znění uvedeného ustanovení lze podle trestního řádu opravit jen písemné vyhotovení rozsudku tak, aby bylo v souladu s rozsudkem vyhlášeným. Jiné nedostatky, například zřejmé nesprávnosti při vyhlášení rozsudku, zřejmě lze napravit jen v řízení o řádných a mimořádných opravných prostředcích. Zákon č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů však, oproti trestnímu řádu, připouští jen řízení o obnovu řízení, jiné opravné prostředky nepřipouští. Za této situace je možné dojít k závěru, že v řízení podle zákona č. 7/2002 Sb., může opravit písařské chyby a jiné zřejmé nesprávnosti vzniklé ať při vyhlášení rozhodnutí, nebo při písemném vyhotovení rozhodnutí jen kárný soud, který takové rozhodnutí vydal.

Kárný soud proto tak postupoval a opravil zřejmou nesprávnost spočívající v uvedení v jednom případě nesprávného data vydání původního rozhodnutí (ačkoliv v jiných částech výroku rozhodnutí je uvedeno jeho správné datum), jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2011

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně kárného senátu 13 Kss
pro řízení ve věcech soudců